

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 387/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť O. S., B., zastúpenej advokátom JUDr. D. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 97/1994 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2006 doručená sťažnosť O. S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. D. P., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní o žalobe na plnenie z pôžičky vedenom pod sp. zn. 9 C 97/1994.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že konanie trvá už od roku 1994 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Okresný súd rozhodol 14. apríla 1994 rozsudkom, s právoplatnosťou od 11. augusta 1994, na základe ktorého sťažovateľka podala návrh na výkon rozhodnutia a neskôr návrh na vykonanie exekúcie. Povinná sa v exekučnom konaní domáhala zastavenia exekúcie z dôvodu, že jej nebol doručený rozsudok okresného súdu, jej námietky boli zamietnuté uznesením z 22. januára 1998. Odporkyňa prevzala rozsudok zo 14. apríla 1994 prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorému bol doručený 20. apríla 1998, a následne podala proti nemu odvolanie. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 21. novembra 2001 zrušil rozsudok okresného súdu zo 14. apríla 1994 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka zdôrazňuje, že spor trvá už dvanásť rokov, z toho štyri roky sa v dôsledku pochybenia okresného súdu domnievala, že vec je právoplatne skončená. Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že už desať mesiacov čaká na nariadenie pojednávania krajským súdom, ktorý rozhoduje o odvolaní sťažovateľky a odporkyne proti rozsudku okresného súdu z 27. septembra 2005.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol, že okresný súd porušil jej základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, zakázal okresnému súdu pokračovať v porušovaní jej práv a prikázal mu konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sťažovateľka tiež žiada, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 150 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom

rozsahu sa vzťahuje aj na právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

Vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval označené porušenie práv sťažovateľky vo vzťahu k tomu porušovateľovi, ktorého označila v sťažnosti, teda vo vzťahu k okresnému súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd 27. septembra 2005 vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 97/1994 vyhlásil rozsudok, proti ktorému podali sťažovateľka aj odporkyňa odvolanie, a vec sa v súčasnosti nachádza na odvolacom súde.

Sťažovateľka namietala prietahy v konaní okresného súdu, ktorý v okamihu podania sťažnosti ústavnému súdu už o veci samej nekonal. Z toho vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľkou označené práva.

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (podobne IV. ÚS 219/03, II. ÚS 197/04) sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto o ďalších uplatnených nárokoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006